ప్రేమ పరీక్ష

ఆడిగోపుల వెంకటరత్నం

ప్రొఫెసర్ చంద్రగుప్త ప్రతి సాయంత్రం క్లాసులు కాగానే అనివార్యంగా లేచి బీచ్ రోడ్డు ఆపోజిట్ మెట్ల దగ్గర నుండి ఇసుకలో మెల్లగా నడిచి నీళ్ళ దగ్గరకు వెళ్ళి రాత్రం అయ్యేదాకా కూర్చుండి యింటికి వెళ్ళి సుఖంగా నిద్రపోతుంటాడు.

ఆ రోజు నడుస్తుండగా వెళ్తూ ఏదో మెట్ల దగ్గర ఆగి అటు చూశాడు. సముద్రం వొడ్డున యిరవై సంవత్సరాల అందమైన అమ్మాయి కెరటాలను పరికించుకొంటుంది. చంద్రగుప్త కేదో అనుమానం కలిగింది. ఆపోయిన పైపును వెలిగించుకొని అక్కడే [illegible] గమనిస్తున్నాడు.

ఆమె పైట కొంగును బిగించుకొని చీర కుచ్చిళ్ళు పైకి ఎత్తుకొని సముద్రంలోకి నడుస్తోంది. సముద్రం ఆమె ఆకారాన్ని తనలోకి అలల్లో లోపలకు లాక్కుంది.

చంద్రగుప్త ఆమెను కేకేశాడు. పలుకు లేదు. పరుగెత్తుకొని వెళ్ళి గొంతులోతు నీళ్లలో దిగి ఆ అమ్మాయి నడుము గట్టిగా పట్టుకొని వెనక్కు లాగాడు. అలలు యిద్దర్నీ వొడ్డుకు నెట్టాయి.

[illegible] వాళ్ళిద్దరి మధ్య మాట లేదు.

“మీ ఇంటి అడ్రసు చెప్తే వదలి పెడతాను” చంద్రగుప్త.

“[illegible] చెప్పలేను”

“ఎక్కడికి? సముద్రంలోకా?”

ఆమె మాట్లాడలేదు.

“మా తమ్ముళ్ళు! కష్టాలొచ్చినప్పుడు మీలాగా అందరూ సముద్రాలు వెతుక్కుంటే ప్రపంచంలో ఇక మిగిలేది సముద్రాలే!”

“నా కష్టాలు అందరిలాంటివి కావు.”

కష్టాలందరికీ ఒకలా వుండవు. రోజూ యూనివర్శిటీ గేటు దగ్గర సగం కుళ్ళిన కుష్టు రోగి అడుక్కోవడం చూస్తున్నాను. వాడి వల్ల ఎవరికీ లాభంలేదు. ప్రపంచం వాడికి దూరంగా వుండాలనుకొంటుంది. కాని వాడు మీలాగా ఎందుకు ఆత్మహత్య చేసుకోలేదో నాకర్థం కావడంలేదు.”

ఆమె చంద్రగుప్త ముఖంలోకి చూసి తల వంచుకొంది.

“మీరేదో చదువుకొన్న వ్యక్తిలా కనపడుతున్నారు. జీవితమంటే ఏమిటో తెలియని తెలుసుకోలేని వయస్సు మీది. యిలా తొందరపడటం....”

“నా భర్త....” చెప్పడం ఆపేసింది.

చెప్పమన్నట్లు చూశాడు.

“పెళ్ళయిన్నాళ్ళ నుంచి తిరుగుతూ నా పూవే పట్టించుకోవటంలేదు. కొంతకాలం పాటు యింటికెళ్ళి వుండామనుకున్నా లాభంలేదు. నా తల్లిదండ్రులిద్దరు నా భర్తపై నమ్మకంతో వుంది. నేనే తగవులాడి వచ్చానంటారు. మొగుణ్ణి వదలి పెట్టి వచ్చిందంటుంది లోకం. నేనెవరికి చెప్పుకోను? ఎలా యీ బాధను భరించాలి? అందుకే నా కిదే మంచి దారని పించింది. చావటానికి వెళ్తున్నానని ఉత్తరం వ్రాసి యింట్లో పెట్టి యిలా వచ్చాను.”

"ఇంట్లో మీ వదినా?"

అప్పుడన్నట్టు అడిగింది.

"అతని పేరేంటి? ఏం చేస్తుంటాడు?"

"మాధవరావు... ఫైనలియర్ ఎం. ఎ. పైనాన్సు చదువుతున్నాడు."

ప్రొఫెసర్ నవ్వాడు... మరింత గట్టిగా నవ్వి "అతను నా శిష్యుడు" అన్నాడు.

"మీరు...."

"నేను కాలేజీ ప్రొఫెసర్ని. ఇక దారికి వస్తాను. ఒక పని చేద్దాం. మీరు మా యింటికి రండి. మీ యిబ్బందులన్నీ కొంత కాలంలో తొలగి పోయేట్టు చేస్తాను."

ఆమె మాట్లాడలేదు.

"నాకు పిల్లల్లేరు. నా భార్య మీ లాంటి వారికి ప్రాణం యిస్తుంది." ఆ అమ్మాయి మౌనంగా లేచి వినయంగా "సరేనండి" అంది.

రాత్రి తొమ్మిదింటికి వాళ్ళిద్దరు యింటికి చేరుకున్నారు. అలికిడి వినగానే లోపల పని చేసుకుంటున్న ప్రొఫెసర్ భార్య మీనాక్షి వేప పందిరి లోకి వచ్చింది.

"పిల్లలు లేని వాళ్ళమై బాధ్యం పిల్లలని కోరుకుంటూ వుంటావుగా! అందుకే యీ అమ్మాయిని పుత్రిక కోసం తీసుకొచ్చాను." అన్నాడు నవ్వుతూ భార్యతో.

"... ఇక్కడనుంచే బరువు బాధ్యతలు మీద పడేట్టు చూసి" అని మీనాక్షిదేవి నవ్వి, "ఇదేమిటండీ! ఇద్దరి మధ్య తెలిసి పోయాం" అంది.

"అవి యిందాకా ముగించారు కాని పెద్దలతో! ముందు అమ్మాయిని లోపలికి తీసుకెళ్ళు" అన్నాడు.

* * *

మూడు రోజులు గడిచాయి.

సాయంత్రం ఆరు గంటలైంది. బీచ్ లో ఆ సంభాషణ పరుగులా వున్నచోట మాధవరావు అతను ప్రేమించిన అమ్మాయి నవ్వుతుంటూ అవల్ని చూస్తూ, కబుర్లు చెప్పు కొంటూ నడుస్తున్నారు. చంద్రగుప్త వాళ్ళను బాల్కనీ నుంచి గమనిస్తున్నాడు. వాళ్ళు మాత్రం పరిసరాల్ని గమనించే స్థితిలో లేరు. మరో ప్రపంచపు అంచు మెట్టు మీదున్నారు.

చంద్రగుప్త త్వర త్వరగా దిగుతూ మాధవరావు వెనుదిరిగి చూడకుండా ఒకింత ఢీకొట్టి తన కళ్ళజోడు క్రింద పడేసుకొని వెతుక్కుంటున్నాడు. ఆ యువకుడు అద్దాలు లేకపోతే సొంతగా కళ్ళు కనిపించవు. తను ఢీకొట్టింది తన ప్రొఫెసర్ని మాధవరావు గుర్తించి భయపడి "మాస్టారూ! క్షమించండి! మీకు తగిలాను. యిదిగో మీ అద్దాలు" అంటూ నమస్కరించాడు.

చంద్రగుప్త అద్దాలు పెట్టుకొని "ఏమయ్యా!... మాధవరావా! బాగా చదువుతున్నావా? వారం రోజులనుంచీ కాలేజీకి రావడంలేదేమి? అది సరే యింతకీ నీ ఆరోగ్యం ఎలా వుంది? ఆ జబ్బు నిజ

దీర్ఘ రోగులకు ఉత్తమ సిద్ధ వైద్యం

మేహ, స్వప్నదోషం, అంగము చిన్నదై ఆనపకాయ కాల సందులనంతృప్తి, శక్తి వహీనము, నరముల బలహీనత, హెర్నియా, చర్మ వ్యాధులు, గోనేరియా, వైద్యం చేయబడును. పరిచయం (ఉచితం) మూత్ర వ్యాధులు, ఆపరేషన్ లేకుండా వంశ.

డా॥ దేవి, ఫీజ్, 55 పూర్వాద్రి గుడి వద్ద తెనాలి

బ్రాంచి: 9. డి. శివాజీస్ట్రీట్, మద్రాసు 17.

శోభావళి!

చిరునవ్వులు చిందిస్తూ
మళ్లావచ్చావా దీపావళీ!
పొట్టలు చేత్తోపట్టుకుని
పూటలు తరబడి
బియ్యానికి, ఉప్పుకూ
పప్పుకూ, త్రాగే నీటికీ,
పాలకు, వంటికిచుట్టే బట్టకు
దీపంలో కిరసనాయిలుకు
క్యూలలో నిలబడి
కుమిలిపోతున్న జనాన్ని
చూసిపోదామనివచ్చావా దీపావళీ!
సమస్యల అమావాస్యలతో
సతమవుతున్నవాళ్ళు,
గుండెల్లోని దిగుళ్ళతో
తల్లడిల్లుతున్నవాళ్లు
ఏంచేస్తారు నీపండుగ!
స్వార్థం, సంకుచితత్వం
నలుమూలలా చిచ్చుపెడుతుంటే
ఇక వేరేచిచ్చుబుడ్డి ఎందుకు?
అవినీతి వెలిగే వెలుగులో
నీతి వెలవెలా పోతుంటే
మతాబులురాల్చే పూగుత్తులెందుకిక?
నాయకుల శుష్కప్రియాలు,
శూన్యహస్తాల
ఉపన్యాసాల రణగొణధ్వనిముందు
ఇక ఆటంబాంబు
'ఢాం' అనిపించడమెందుకు?
మత్తులో మునిగిపోతున్న యువతరం
ఎన్నెన్నో
గిమ్మత్తులు చేస్తున్నప్పుడు
కాకర పువ్వొత్తులు వెలిగించడమెందుకు
కట్నపిశాచి పేట్రేగిపోతున్నప్పుడు
సీమటపాకాయలను పేట్రేగనివ్వడం
ఎందుకు?
రోజు రోజుకు ధరలు ఆకాశాన్నంటు
తున్నప్పుడు
అవ్వాయి చువ్వలు ఎందుకు?
అన్నిటిలోనూ కత్తిగంటులు
వేస్తున్నప్పుడు
ఇక తప్పగంతులు ఎందుకు?
అందుకే దీపావళీ!
నువ్వు ప్రతిమనిషీ
హాయిగా నవ్వేనాడురా!
సమస్యల అమావాస్యలు
అదృశ్యమయ్యే
సుఖాల పౌర్ణమి అరుదెంచిననాడు
నువ్వు రా దీపావళీ!
ఆనాడే ప్రజలకు శోభావళి!
నవ్యదీపావళి!

—కొడిమెల శ్రీరామమూర్తి

యంలో మాత్రం నువ్వు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. అదినయం చేసుకోకపోతే నీ భార్యకూ కలగబోయే సంతానానికి కూడా సంక్రమించే ఆస్కారంవుంది" అని అద్దాలు సవరించుకొంటూ వెళ్ళిపోసాగేడు. ప్రక్కనే వున్న ఆ అమ్మాయి ఆ మాటలు వింది. చంద్రగుప్త మాటలు మాధవరావుకు అర్థం కాలేదు. అసలు విషయమేమిటో అడుగుదామని వెనక్కి తిరిగాడు. యిద్దరు వయస్సు మళ్ళిన వ్యక్తులతో చంద్రగుప్త మాట్లాడు

పొండటంవల్ల పిలులేకపోయింది. ముందు వెళ్ళిపోయిన తన ప్రేయసిని కల్సుకోడం కోసం పెద్ద పెద్ద అంగలు వెయ్యసాగేడు.

నాలుగురోజులు గడిచాయి.

ఆ మాటలు విన్న నాటినుండీ మాధవరావు శరీరం కోపంతో దహించుకు పోతూంది. ఆలోచిస్తున్నాడు. ఆలోచనలు ఒకదానికొకటి మెలి పడుతున్నాయి. తలక్రిందులౌతున్నాయి. చంద్రగుప్త మీద ప్రతీకారం తీర్చుకోవాలనుకొన్నాడు. కాని తను పాసు కావడం .... క్లాసు తెచ్చుకోవడం లాంటి భవిష్యత్తంతా ప్రొఫెసర్ చేతిలో వున్నాయని గుర్తొచ్చి చల్లబడ్డాడు. చదువును ప్రక్కనపెట్టి ఆలోచించగానే వుగ్రుడయ్యాడు మళ్ళీ చదువు జ్ఞప్తికి రాగానే చల్లబడ్డాడు. వుగ్రుడయ్యాడు....చల్లబడ్డాడు. వుగ్రుడయ్యాడు... చల్లబడ్డాడు....ఆఖరుకు చంద్రగుప్త యింటికొచ్చి కాలింగ్ బెల్ నొక్కాడు. మీనాక్షీదేవి వచ్చి తలుపు తీసింది.

"ప్రొఫెసరుగారున్నారండీ ?"

"వున్నారు కూర్చోండి." సోఫా చూపించి లోనికెళ్ళింది.

ప్రొఫెసరు బయటకు వచ్చాడు. మాధవరావు లేచి నిలబడి "నేను మానేసి యింటికెళ్ళి పోవాలనుకొంటున్నానండి" అన్నాడు. ప్రొఫెసర్ని చూడగానే భవిష్యత్తు గుర్తొచ్చి చల్లబడ్డాడు.

"కొద్ది రోజుల్లోనే పరీక్ష వచ్చింది కదా ? ఇంతలోనే ఎందుకు మానెయ్యడం ? ఏమైనా ఆర్థిక ఇబ్బందులుంటే చెప్పు నేను తీరుస్తాను."

"నా మనస్సేమీ బాగా లేదండి." తన మనస్సులోని విషయాన్ని ఎలా బయట పెట్టాలని ఆలోచిస్తున్నాడు.

"ఏం ఎందువల్ల ?"

"మీరు మొన్న......" చెప్పడం ఆపేశాడు చదువు గుర్తుకు రాగానే.

"మొన్న...." చెప్పమన్నట్లు చూశాడు.

"బీచ్ దగ్గర కొన్ని మాటలన్నారు. నాకు అలాంటి జబ్బులేమీ లేవు. ఆ నాటి నుండీ ఆ అమ్మాయి నాతో మాట్లాడం మానేసింది. పలకరిస్తే ముఖం త్రిప్పుకొంటుంది. ఆ మర్నాటి నుండీ ఇంకో యూనివర్సిటీ విద్యార్థితో కలసి తిరుగుతూంది. మేమిద్దరం గాఢంగా ప్రేమించుకొన్నాం. కాని...మీరలా అనడంవల్ల...."

"ఓహో అదా ! మీరలా కలసి తిరగడం చాలాచోట్ల చూశాను ప్రేమించుకొన్నారని గ్రహించాను. నువ్వు బాగా చదివితే క్లాసు తెచ్చుకోగలవు. మంచి భవిష్యత్తు వుంది. నేనెక్కువగా అభిమానించే విద్యార్థివి. అందుకే మీ ప్రేమను మొన్న పరీక్షించాను."

"అలా అంటే ఎవరికైనా భయంకలుగుతుంది కదండీ ?"

"అక్కడే బెదిరిపోయావు. ఆ అమ్మాయి నిజంగా ప్రేమించి వుంటే నేనలా అనగానే "ఏమండీ మీకేంటి జబ్బు ? ఎంతకాలం నుండీ ? డాక్టరుకు చూపించారా ? అతనేమన్నాడని అడిగిందా ?"

"లేదండీ."

"ఎందువల్ల ?"

మాధవరావు జవాబు కోసం వెతుకుతున్నాడు.

"పకు అస్తుంది. అంతస్తుంది. డబ్బు ఖర్చుపెడతావు నీతో తిరగడం ఆమెకొకరకమైన హాబీ నిన్న నువ్వు ... నేడు యింకొకడు. రేపు మరొకడు. ప్రేమను త్యాగాన్ని ఒక త్రాసులో తుయ్యాలి, అందులో ప్రేమ మొగ్గుచూపిందా అదెలాగూ సక్సెస్ అవుతుంది ? భగవద్గీత వింటూ అప్పుడప్పుడూ వింతగా కృష్ణుడ్ని చూస్తున్న

అన్నాడిలా వున్నట్టు మాధవరావు.

"వింటున్నావా?"

"వింటున్నానండీ!"

"నడుస్తున్న యీ లోకంలో నడవలేని జీవితాలెన్నో అంతమౌతున్నాయో ఒక వుదాహరణ చెప్తాను విను. వారం రోజుల క్రిందట నా అలవాటు ప్రకారం మధ్యాహ్నం వెంకటాచలంగారి షాపుకు వెళ్ళాను. ఎవరో ఒకామె [illegible] దగ్గరకు వచ్చి [illegible] దగ్గర కూర్చున్నాను. మరి కొంతసేపటికి ఒక చీర మూట కొనమంటూ చూపించింది. విప్పి చూశాను. అందులో మాంగల్యం వుంది. బహుశా సంసారం ఆ మాంగల్యాన్ని తన గుప్పిటలో దాచుకొని భరించలేక [illegible] పంపించిందేమో! చీరను, మాంగల్యాన్ని నా [illegible] పెట్టుకొని [illegible] వెతికాను. లాభం లేకపోయింది. దగ్గర [illegible] వాళ్ళను [illegible] తెలియదన్నారు.

మర్నాడు మధ్యాహ్నం మళ్ళీ వెళ్ళి వెతికాను. కాని తెలియలేదు. ఒక స్త్రీ సంసారంలో మార్పు వచ్చిందంటే దాని వెనుక ఎన్ని బలియైన కారణాలుంటాయో నువ్వు వూహించలేవు. ఆ చీరను మాంగల్యాన్ని రోజూ చూస్తూ వుంటాను. నాకు భరించరాని వేదన కలుగుతుంది." అని ప్రసన్నవదనంతో [illegible] మూట విప్పి "ఇదిగో నాకు [illegible] నా జ్ఞాపకం వచ్చే ఆభరణాలు" అన్నాడు.

మాధవరావు ఆ పట్టుచీరను చూసి గుర్తుపట్టినట్లు "ఇలాంటి చీర నా భార్యకు వుండేది" అన్నాడు.

"ఒకే రకమైన చీరలు ఎందరికో వుంటాయి. మనకెందుకు? నీకు విశేషమేముందా? నాకు తెలియదు."

"నా చెల్లెలిది ప్రవాసం [illegible] కొన్నాను నేనే సెలవు చేసింది. అందుకే నాకింత గుర్తు" ఏడుస్తూ అన్నాడు.

పండుగ - దండుగ

ఎన్ని దీపాలు వెలిగినా
ఎన్ని టపాసులు పేలినా
ఈ మనుష్యుల్లో - మానవుల్లో
కరుడుగట్టిన ఆ చీకటి
తొలగిపోదు - ఏమాత్రం తొలగిపోదు
ఏదేమైనా ప్రతియేటా
దీపావళి వస్తుంటుంది జనానికి
మమతా దీపం వెలిగించలేని
మమతా పాపం తొలగించలేని
ఈ పండుగ రావటం-
వచ్చిపోవటం శుద్ధదండుగ.

— శ్రీ నాగభైరవ ఆంజనేయులు

"ఇదుగో మాంగల్యం చూడు మామా."

మాధవరావు దాన్ని చూపి ఏడుస్తూ "ఇది నేను కట్టిన మాంగల్యమండీ" అన్నాడు.

"నా... దే ... అంతా వూహిస్తున్నాను. ఎలా జరిగిందో?"

"మా ఇంటి సంసారం సవ్యంగా నడుస్తున్న రోజుల్లో [illegible] ప్రకారం దీనిమీద శ్రీరామ పట్టాభిషేకం చెక్కించాను. ఇదిగో చూడండి" అంటూ ఏడ్వసాగాడు.

"మనిషి కావలసింది ధైర్యంగా వుండాలి. ఇప్పుడేడ్చి లాభంలేదు."

"ఇంకెలా ధైర్యంగా వుండగలనండి. చేజేతులా నా భార్యను చంపుకొన్నాను. నా పాపానికి నిష్కృతిలేదు! అన్యాయంగా చంపేశాను."

"మీ భార్య ఎంతకాలం [illegible] లేక

కోసే ఏమనుకొన్నావు?

"పుట్టింటికి వెళ్తున్నానని ఉత్తరం వ్రాసి పెట్టిందండి. అక్కడికి వెళ్ళిందేమో నను కొన్నాను. మనం వెళ్ళి మళ్ళీ వెతుకుదాము రండి సార్!"

"యింకా బ్రతికి వుంటుందని నీకు ఆశ వుందా?"

"ఎవరైనా రక్షించారేమో!"

"ఆమె ఎలాంటి స్థితిలో యీ ఆత్మహత్యకు పూనుకొందో! పతిత ఒకవేళ దొరికితే మళ్ళీ నీ చేతుల్లో పెట్టి యింకోసారి ఆత్మహత్య చేసుకొనేటట్లు చెయ్యటం నాకు యిష్టంలేదు. నా మనస్సందుకు అంగీకరించదు. నేను రాను!"

"చనిపోయిన దన్నింకా బాధ పెట్టాలు కొంటుంది. నన్ను నమ్మండి.

"నువ్వు వెతకనవసరం లేదు. ఆమె వెతుక్కుంటూ వస్తుంది...." అని లోపలికి చూశాడు."

అంతవరకు లోపల గోడ ప్రక్కన నిలబడి అంతా వింటున్న మీనాక్షీదేవి కౌసల్యను గదిలోకి తీసుకొచ్చింది. మాధవరావుకు అంతా కలగా వుంది. ఏమి అర్థం కాలేదు

"ఈమె సముద్రంలో దూకబోతుంటే రక్షించి కథంతా విని మా ఇంటికి తీసుకొచ్చి నిన్ను దార్లోకి తీసుకు రావడానికి యింత నాటకం ఆడాల్సి వచ్చింది" అన్నాడు ప్రొఫెసర్.

మాధవరావు తన భార్య దగ్గర కెళ్ళి క్షమించ మన్నాడు. ఆమె ఏడుస్తుంది. ప్రక్కనే చంద్రగుప్త వింటూ నవ్వుతున్నాడు. ఆయన్ని చూసి మీనాక్షీదేవి గర్వంగా నవ్వుతుంది.

వైద్య సలహాలు

ప్ర: టి. లింగమూర్తి, కరీంనగర్.

మా స్నేహితునకు తెల్లని మచ్చలు గలవు. వీటిని గిల్లినా, ఏమిచేసినా ఏమి కాదు. ఇవి పోవ చెప్పు?

జ: ఈ తెల్లని మచ్చలు ఏమి చేసినా పోవు. దీన్ని బొల్లి అని లేక తెల్ల మచ్చలు అని అంటారు. ఇది అంటు రోగం కాదు. చర్మం లోపలి భాగంలో "మెలోనిన్" అనే నల్లని పదార్థం వుంటుంది. అది ఏ కారణం వల్ల తన స్థానాన్ని కోల్పోతుందో తెలీదు. ఆ భాగంలో మచ్చలు తెల్లగా తేలుతాయి. కారణం ఎవ్వరికీ తెలియదు.

దీనికి వాడవలసిన మందులు మన దేశంలో దొరకవు. ఉన్నా విశాఖపట్నంలో చర్మరోగ నిపుణు లున్నారు. వారితో సంప్రదించండి.

గిచ్చకండి గిల్లకండి ఏమి చేసినా అది పోదు.

—డా॥ జొన్నలగడ్డ వీరాస్వామి

"మాధవరావును చూడ ఉత్సాహ మేను కొంటే మనం కుటుంబ నియంత్రణ పాటించవచ్చు ననుకొంటాము" పెద్దగా నవ్వుతూ అన్నాడు చంద్రగుప్త

మీనాక్షీదేవి పకాలున నవ్వింది.

*